Vážení čtenáři, předplatné našich novin neměníme

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR | ROČNÍK XXIII | ČÍSLO 238, LEDEN 2020 | CENA 10 Kč

Odkaz 17. listopadu 1939 zavazuje

Tradiční důstojnou připomínku obětí represí německých nacistů vůči českým vysokoškolákům připravila Nadace Nadání Josefa, Marie a Zdeňky Hlávkových ve spolupráci s ČSBS, Univerzitou Karlovou a ČVUT před budovou Hlávkovy koleje v Praze, Jenštejnské ulici.

Mnozí řečníci připomínali letos zemřelého přímého účastníka událostí 17. listopadu 1939 Vojmíra Srdečného, jenž svůj život zasvětil udržování památky na české studenty a varoval před fašismem.

Skutečnost, že se letos do českého kalendáře navrátil k datu státního svátku 17. listopadu Mezinárodní den studentstva (MDS), zdůraznil předseda správní rady Nadace Nadání profesor Václav Pavlíček. Jeho projev přečetl předseda dozorčí rady nadace profesor Ivan Wilhelm, neboť Pavlíček se pro zdravotní indispozici z akce omluvil. V projevu připomněl dr. Srdečného, nestora někdejších nacisty perzekvovaných vysokoškoláků. Srdečného poselství znělo na tomto místě ještě vloni. Letos v nedožitých sto letech zemřel, ale dočkal se okamžiku, kdy MDS byl navrácen do kalendáře, což se stalo díky spojenému úsilí levice, studentských spolků, ČSBS, Hlávkovy nadace, vysokých škol, všech antifašistů a vlastenecky smýšlejících politiků. V Pavlíčkově proslovu zaznělo poděkování Českému svazu bojovníků za svobodu, neboť „jeho aktivity a zásluhy jsou nenahraditelné a zaslouží si podporu demokratického českého státu“. Hlávkova kolej byla v říjnu letošního roku vládou prohlášena za národní kulturní památku. Mezi poslanci, kteří položili jménem Sněmovny ke vchodu do koleje věnec, byl také Jiří Dolejš (KSČM).

Výzva k tolerantnosti

Ohlédnutí za událostmi před 80 lety provedl slovenský historik profesor Jozef Leikert. Ze dveří Hlávkovy koleje 28. října 1939 vyšel naposledy zde ubytovaný medik Jan Opletal, jehož kroky směřovaly na protiněmeckou demonstraci do centra města. Při ní byl zasažen zblízka několika střelami a 11. listopadu zranění podlehl. Další běh událostí je znám: na příkaz Adolfa Hitlera následoval masakr českých studentů na vysokoškolských kolejích v Praze, Brně a Příbrami, jejich transport do koncentračního tábora, zastřelení devíti mladých mužů, uzavření českých vysokých škol. Leikert vyzval k tolerantnosti, protože studenti, internovaní a mučení v KT Sachsenhausen, také nemohli být k sobě hašteřiví, jinak by většina z nich teror nepřežila. Pro dialog se vyslovil i rektor ČVUT docent Vojtěch Petráček. Rektor UK profesor Tomáš Zima přečetl jména devíti mladých mužů zastřelených 17. listopadu 1939 v kasárnách v Praze-Ruzyni. Mezi nimi byl i Slovák Marek Frauwirth.

Jménem KSČM se před Hlávkovou kolejí v Praze poklonili (zleva) Marta Semelová, Petra Prokešová a Stanislav Grospič
FOTO – Roman Blaško

Místopředseda Senátu Milan Štěch (ČSSD) označil nacistické represe na podzim 1939 za počátek nejsmutnějšího období v naší historii. Zdůraznil, že statečnost během německé okupace prokázali nejen studenti, ale všichni odbojáři a čs. vojáci bojující na východní a západní frontě. Překvapující byla část projevu zástupce Studentské komory Rady vysokých škol Michala Zimy, který zalitoval, že komunistická strana je 30 let od listopadu 1989 „jazýčkem na vahách politiky“.

Za skutečnou svobodu, ne karikaturu

Před Hlávkovou kolejí se poklonili všem českým vysokoškolským studentům perzekvovaným v době protektorátu také komunisté, a též tradičně. Pietní akci pořádal KV KSČM Praha, účastnil se mj. místopředseda ÚV poslanec Stanislav Grospič. Komunisté připojili k četným květinovým darům, jež spočinuly před kolejí, svou kytici rudých květů.

Onou svobodou, za kterou bojovali a padli Jan Opletal či dělník Václav Sedláček a další, není to, co se u nás vytvořilo po listopadu 1989, řekla v úvodu předsedkyně KV Marta Semelová. Posledních 30 let je svobodou pro ty, kteří rozkradli republiku, vyvádějí každoročně stovky miliard do zahraničí, rozbili Československo, zatáhli zemi do NATO… „To je karikatura svobody,“ zdůraznila.

Na pokřivený pohled na čs. dějiny poukázala v projevu místopředsedkyně pražské komise mládeže KSČM Petra Prokšanová. Zájmy mladých lidí jsou odváděny ke konzumu. Nezřídka se dějiny osvobození Československa scvrkávají jen na generála Pattona, uvedla. Sedmnáctý listopad měl být pravicovými vládami vymazán z historie coby MDS – jediný mezinárodní svátek, jenž má kořeny v naší historii. „Nesmíme mlčet, když na soudobé Ukrajině jsou stavěny na piedestal zrůdy jako Bandera,“ rozšířila antifašistický odkaz na současnou Evropu.

Symbolicky akci ukončil student, člen Komunistického svazu mládeže Adam Nainar. Protinacistickou demonstraci 28. října 1939 vnímá jako počátek antifašistického povstání u nás. **(mh)**

Haló noviny 18. 11. 2019

Pieta v Ruzyni

Památku devíti zastřelených studentů v ruzyňských kasárnách uctili za SV ČR jeho předseda Jan Minář a tajemnice Alena Grospičová položením kytice k jejich pomníku. **Zavražděni hitlerovskými zabijáky tady byli: Josef Adamec, Jan Černý, Marek Frauwirth, Jaroslav Klíma, Bedřich Koula, Josef Matoušek, František Skorkovský, Václav Šafránek a Jan Weinert. (jel)**

Demontáž České republiky?

Německo se s výsledkem druhé světové války nikdy vnitřně nesmířilo, i když prošlo jakýmsi procesem demilitarizace a denacifikace. A tuto skutečnost si také nikdy hlasitě nepřizná. A podle toho také cíleně jedná. Vezmeme-li to podle časového sledu: Wenzel Jaksch byl jako předseda německé sociální demokracie pracovitým poslancem našeho parlamentu a z počátku znával masarykovské principy naší demokracie. Ale: od nástupu Hitlera k moci se zhlédl v myšlence svého předchůdce Josefa Salingera (předchozího předsedy německé sociální demokracie v ČSR) a to byla idea vybudování Velkého Německa, které mělo zahrnout území Německa, Rakouska a pohraničních oblastí ČSR.

My jsme byli již jednou bez českého pohraničí a dobře pamatujeme, jak zbytek republiky byl nefunkčním státem, který byl nakonec stejně jako pohraničí, pohlcen naším sousedem – Německem. Z tohoto nefunkčního stavu a následného zániku demokratického Československa to byla otázka pouhého půlroku a následně byla na světě světová válka. W. Jaksch se zásadně rozešel s Benešem (zvláště v exilu ve Velké Británii) a do naší obnovené republiky se již po skončení války nikdy nevrátil. Přesto naší republice měl snahu maximálně ublížit – například také tím, že vytvořil lživou legendu o vysídlení brněnských Němců, kterou přirovnal naprosto neoprávněně k pochodu smrti. Tato idea Velkého Německa vytyčená Jakschem začátkem padesátých let zůstala zakotvena v myslích Němců pevně až do dnešní doby.

Německo nikdy o Mnichovské dohodě neprohlásilo, že je neplatná od samého začátku. Tím se ale výrazně významově liší od prohlášení vítězných mocností. Diplomatická jednání vedená cíleně Ed. Benešem s Roosveltem v USA (srpen 1941 až říjen 1942 = Jan Masaryk), následně složité jednání Ed. Beneše s Velkou Británií (květen 1942) o neplatnosti Mnichova od samého začátku, následně se pak připojil Molotov (květen 1942 v Londýně) za Sovětský svaz a poslední to byla Francie (srpen 1942 Dejean) již se souhlasem de Gaulla. Ovšem až po válce – v 70. letech – se vyjádřilo Německo se svým prohlášením – že Mnichovská dohoda je nulitní. Ale význam tohoto vyjádření je tedy zcela odlišný od stanoviska vítězných mocností. A dá se říci, že to byl záměr – jiný postoj a pootevřená vrátka k jiným a budoucím cílům Němců. A do tohoto scénáře přesně zapadá Plán Tillmana Asmuse Fischera na demontáž České republiky a zrušení tzv. Benešových dekretů, zveřejněný loni. A jak se shoduje stanovisko Německa k Mnichovské dohodě – dnes je nulitní a zítra… bude z pohledu Německa Mnichovská dohoda platit?

Mnichovská zrada. Češi musí odejít z domovů v pohraničí. Děvčátko s panenkou smutní u nápisu na železničním vagonu: “Díky vám spojenci stali se z nás vyhnanci“
FOTO – Wikipedie

Vraťme se k současnosti a k Plánu Fischera: Dle informací, které prosakují na internetu, jde o uklizení Bernda Posselta z pozice vůdce sudeťáků pro jeho váhavý postoj a vstřícnost k ČR. Silná páka proti naší republice a prezidentským dekretům z doby konce 2. světové války v tomto směru přichází z německého hnutí AfD. A vypadá to, že hnutí se programově přebarvuje: dříve radikálně zaměřené převážně proti podpoře imigrace do SRN, kde nabíralo masově politické body a v současnosti hnutí stojící proti suverenitě ČR. A těch německých podporovatelů – kolaborantů máme v naší republice opět víc, než dost: a jejich názory – kdybychom neměli ten nesmyslný odboj za 2. světové války, tak jsme to mohli mít dávno za sebou (myšleno poněmčení a pohlcení naší země Německem). Tento názor jsem na vlastní uši slyšel již od několika komunálních politiků.

(Pokračování na s. 7)

U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA

Ludvík Svoboda stále inspiruje

Památka armádního generála Ludvíka Svobody (1895 – 1979), prezidenta ČSSR a vojáka, jenž bojoval ve dvou světových válkách za svobodu a samostatnost svého národa, nebledne. Loni jsme si 20. září připomněli 40 let od jeho úmrtí a 124. výročí narození. Do rodné obce Hroznatín na Vysočině (okres Třebíč) se sjeli loni 23. listopadu 2019 lidé z blízkého i širokého okolí – členové vlasteneckých spolků, vojáci, reprezentace slovenského města Svidník.

Tradiční každoroční setkání u Svobodova pamětního kamene na hroznatínské návsi začalo slavnostním přeletem dvou vojenských vrtulníků, které zakroužily nad obcí, aby tak vzdaly poctu svému někdejšímu vrchnímu veliteli.

Major v. v. Stanislav Balík připomněl celoživotní pouť Ludvíka Svobody. Loňské 100. výročí vzniku Československé republiky bylo spjato i se Svobodovou osobností. Dobrovolně se přihlásil do čs. legií. Nikdy se nesmířil s kapitulací po Mnichovu v roce 1938. Uprchl do Polska. „Od momentu, kdy Německo napadlo Sovětský svaz, formoval tam naší jednotku… Naši vojáci pod jeho velením prošli slavnou bojovou cestu z Buzuluku do Prahy," konstatoval Balík. Přečetl legendární Svobodovo motto: „Nikdy nezapomeňme, jak lehce jsme svobodu ztratili a jak těžce a za cenu velikých obětí našeho a zejména sovětského lidu jsme ji dobývali zpět."

Pozdrav od ministra obrany Lubomíra Metnara předal všem zúčastněným ředitel Krajského vojenského velitelství AČR Jihlava plk. gšt. Ladislav Sekan. Podle jeho slov „Ludvík Svoboda byl poctivým vlastencem a jen díky takovým vlastencům jako on mohla vzniknout samostatná ČSR."

Člověk vysokých kvalit

Vzpomínku pronesl plk. Miroslav Svoboda z 22. základny vrtulníkového letectva v Náměšti nad Oslavou. Nejen pro něho byl L. Svoboda vzorem. Jako mladík v roce 1985 před svým nástupem na vojenské gymnázium navštívil zdejší rodný dům hrdiny dvou světových válek (v té době zde sídlilo muzeum, které bylo v 90. letech zrušeno). „Inspiroval mě nejen jako velitel, ale i jako člověk," vyznal se. Fascinující jsou pro něho mnohé okamžiky statečného života slavného jmenovce: první světová válka Ludvíka Svobodu postavila do role vojáka, ačkoli toužil stát se zemědělcem. „Je úchvatné číst jeho dopis zaslaný svému veliteli po bitvě u Zborova," řekl plk. Svoboda. Aktivní bylo jeho zapojení do budování Čs. armády v samostatné republice, nesmlouvavý postoj zaujal po zradě západních spojenců. Statečnost prokázal v době největšího ohrožení státu. „V roce 1968 mohl již být na odpočinku a místo toho vstoupil na politickou scénu. Byl to člověk vysokých kvalit," přednesl plk. Svoboda.

Dopis po bitvě u Zborova, které se jako 22letý čs. legionář, řadový voják L. Svoboda zúčastnil (dopis datován 2. 7. 1917), citovala pedagožka uherskohradišťského gymnázia Miroslava Poláková. Odmítla tvrzení některých současníků, že vlastenectví je přežitek. K vlastenectví se hlásí i ti, kteří ctí památku vlastence Ludvíka Svobody! Poláková připomněla osudy širší Svobodovy rodiny, které byly tragické. Za nacistické okupace byla za pomoc odboji vyvražděna rodina Stratilova (z linie Svobodovy manželky Ireny), ve věku 17 let byl v Mauthausenu zahuben syn Miroslav. Jen díky pomoci statečných lidí přežili uprchnuvší manželka a dcera Zoe. Právě profesorka Zoe Klusáková-Svobodová, která se akce jako vzácný host každoročně účastní, a její vnuci Miroslav a Václav Klusákovi, pokračují v předávání pokrokového odkazu L. Svobody.

Armádní generál Ludvík Svoboda *FOTO - ARCHIV*

Nejslavnější boj – boj za mír

Z daleka přijela Marcela Ivančová, primátorka slovenského města Svidníku, který Svoboda pomáhal osvobozovat od fašismu a věnoval mu mimořádnou pozornost i po válce při mírové obnově. Svobodova socha je neodmyslitelnou součástí siluety města, uvedla. „Dnes, kdy se zlehčuje otázka války a míru a kdy jsou fašismus a extremismus v mnohých podobách přítomny v naší každodenní realitě, nesmíme zakrývat, že se týkají i nás," varovala.

Ludvík Svoboda je dvojnásobným čestným občanem Svidníku. „Vyzývám politiky a vojáky, aby ten nejslavnější boj, který by vyhráli, byl boj za mír," zakončila primátorka svůj projev citací zřejmě nejvýznačnějšího myšlenkového odkazu Ludvíka Svobody.

Profesorka Klusáková k vyznamenání, jež získala ke Dni válečných veteránů – Kříži obrany státu, přidala v sobotu medaili k 75. výročí Karpatsko-dukelské operace.

Haló noviny 25. 11. 2019 (mh)

Čestná stráž a květiny u pamětního kamene před rodným domem Ludvíka Svobody v Hroznatíně *FOTO – HALÓ NOVINY/ MONIKA HOŘENÍ*

Na Národní se zase pískalo

Na mnoha místech v České republice si loni 28. října lidé připomínali 30 let od převratu. Největší akce proběhla na Národní třídě v Praze, kde ale zazníval především pískot.

Od brzkých ranních hodin se na Národní třídě střídali zástupci parlamentních stran, aby uctili památku položením květin či zapálením svíce. Na představitele vlády počínaje premiérem Andrejem Babišem (ANO) a vicepremiérem Janem Hamáčkem (ČSSD) lidé pískali, nepříznivě reagovali také na Václava Klause mladšího (Trikolóra). Babiš pak v Národním muzeu přednesl k 30. výročí projev plný díků. Zmínil také, že není pyšný, že sám byl členem komunistické strany. Na adresu protestujících pak Babiš novinářům sdělil, že v StB nebyl. Nepřízeň padla i na sociálnědemokratické členy kabinetu, kteří přišli zhruba hodinu po premiérovi. Pískalo se také na zástupce prezidentské kanceláře. Naopak čestný předseda TOP 09 Karel Schwarzenberg se dočkal potlesku, dobře byli přijati i zástupci Pirátů či americký velvyslanec.

Na Národní třídu během dopoledne přišli také zástupci opozičních stran. Situace, kdy premiér nemůže položit bez kontroverzí květiny ve státní svátek na Národní třídě, není normální, řekl předseda ODS Petr Fiala. Premiér by měl podle něj přemýšlet, proč vyvolává u lidí odpor. Bývalý předseda TOP 9 Miroslav Kalousek dodal, že demokracie je v poslední době v ČR v ohrožení.

Babiš se z Národní třídy odebral pěšky do Národního muzea za dalšími předsedy vlád zemí visegrádské čtyřky, tedy Slovenska, Polska a Maďarska, a předsedou německého Spolkového sněmu Wolfgangem Schäublem. Na Národní třídě bylo kolem 11:00 tisíc lidí.

Haló noviny, 18. 10. 2019 (cik)

Poznámka: Svou řečí v roli kajícníka v Národním muzeu premiér Babiš ponížil sám sebe. Mýlí se, jestliže se domníval, že po jeho sebekritickém gestu k němu bude havlovská pražská kavárna a celorepubliková protidemokratická zloba křiklounů z Milionů chvilek pro demokracii tolerantnější. Protibabišovské kravály pokračují!

(jel)

Stranu 1 a 2 připravil a redigoval Jan Jelínek

Vážení odběratelé Slovanské vzájemnosti!

Ani v roce 2020 jsme předplatné našich novin neměnili! Zůstává ve stejné výši, jako v loňském roce!!! Předplatné se skládá z úhrady 11 výtisků po 10,- Kč, poštovného a ostatních nákladů, které tvoří převážně bankovní poplatky. Při odběru jednoho výtisku poukažte 203,- Kč, při dvou výtiscích 322,- Kč, při třech 448,- Kč, při čtyřech 546,- Kč, při pěti 652,- Kč, při šesti ks 748,- Kč, při sedmi 842,- Kč, při osmi 934,- Kč, při devíti 1022,- Kč, při deseti ks 1062,- Kč. Každý dobrovolný příspěvek je velmi vítán.

Důležité připomínky pro správné vyplnění poštovní poukázky, případně příkazu k úhradě: Každému bylo přiděleno identifikační číslo, tzv. variabilní symbol. Naleznete jej na adresním štítku zásilky Slovanské vzájemnosti. Toto číslo doplňte na poštovní poukázce do rubriky variabilní symbol. Do „zprávy pro příjemce" uveďte také toto číslo a za něj velkými tiskacími písmeny své příjmení a název obce. Protože údaje na poštovní poukázce jsou zpracovávány počítacími zařízeními pošty, je třeba je vyplnit pečlivě, abychom správně identifikovali Vaši platbu.

Pokud platíte bankovním převodem, nezapomeňte na naše č. účtu 75690309/0800 uvést svůj variabilní symbol!! – tj. vaše odběratelské číslo.

Případný dotaz:
mobil 607 715 152

Alena Grospičová – tajemnice SV ČR z. s.

Návrh na prodloužení START

Rusko formálně navrhlo Spojeným státům pětileté prodloužení smlouvy o omezení strategických útočných zbraní (START), která vyprší v roce 2021.

Agentuře RIA Novosti to řekl náměstek ruského ministra zahraničních věcí Sergej Rjabkov. Uvedl, že pro Moskvu je přijatelné i prodloužení o kratší dobu. Smlouva START, jejíž obnovenou podobu podepsali v roce 2010 v Praze prezidenti USA a Ruska Barack Obama a Dmitrij Medveděv, je poslední platnou odzbrojovací smlouvu mezi oběma jadernými velmocemi.

Rusko před nedávnem varovalo, že pro zevrubnou debatu o jejím dalším prodloužení už zbývá málo času. Americký prezident Donald Trump v roce 2017 ruskému partnerovi Vladimiru Putinovi sdělil, že dohoda START je pro USA nevýhodná. O jejím případném prodloužení americká strana rozhodne letos.

„Navrhli jsme Spojeným státům prodloužení smlouvy o pět let… Pokud to z nějakého důvodu pro USA není přijatelné, tak třeba i na kratší dobu," řekl Rjabkov. Prodloužení o kratší dobu je méně vhodná varianta, ale „lepší něco, než nic," řekl diplomat.

Smlouva START omezila arzenály Spojených států a Ruska zhruba o třetinu na 1550 strategických jaderných hlavic rozmístěných maximálně na 700 odpalovacích zařízeních.

(čtk)

Ze vzpomínkového shromáždění při příležitosti 324. výročí mučednické smrti Jana Sladkého Koziny u pamětní desky na nádvoří Prazdroje v Plzni 23. listopadu 2019. Na akci byl přítomen i předseda Měst. výboru KSČM Plzeň Karel Kvit, úvodní i závěrečné slovo měl Jan Boštík. Mezi vlajkonoši stál Vladimír Mlejnecký (zcela vlevo). *ANTONÍN VOKOUN*

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Diskuse na loňském říjnovém Celostátním shromáždění SV ČR

Probíhá přeformátování národního myšlení

Vladimír Mlejnecký z Mělníka poukázal na lhostejnost mladých lidí v naší zemi, kterým je jedno, jakou řečí se u nás mluví, oni akorát chtějí žít v blahobytu, ale nevědí, že jim nespadne sám z nebe, že pro to musí být podmínky, aby blahobyt mohl fungovat. To je berlička propagandy, že blahobyt bude trvat navěky v kapitalistickém režimu a v Evropské unii. Takže to je problém výchovy mládeže. Tady probíhá přeformátování národního myšlení, což vidíme v případě dehonestace maršála Koněva.

V ČR vyrostla od převratu v listopadu 1989 třicetiletá generace a tihle mladí nezažili socialismus. Jsou absolutně indoktrinováni kapitalismem, jsou na vedoucích pozicích jako například různí manažéři a chovají se v naší zemi ve zvráceném duchu, poněvadž oni nic jiného nepoznali! Takže vlastně to je autogenocida! Je jim vnucována k uvěření faleš, že naši osvoboditelé byli okupanti. To je válka lží, akorát se nestřílí ostrými náboji. Bohužel se porážíme sami. Když nás obsadili Němci, tak i největší hlupák věděl, že to jsou tady okupanti. A když jim sloužil, tak byl považován za zrádce národa. Dnes je to jinak. Máme státní aparát a ten, místo aby nás chránil, tak je tu o toho, aby národ zničil.

Štváči proti slovanským národům

Jiří Pokorný z Berouna připomněl zrod Vlasteneckého fóra před 15 lety, v němž stěžejní roli vedle Klubu českého pohraničí (KČP), Levicových klubů žen a dalších organizací sehrává klíčovou roli i Slovanský výbor ČR. Pouze v jednotě je síla. Připomněl útoky na Společnost Ludvíka Svobody nejen ze strany sdělovacích prostředků, na jejíž obranu se rozhodně postavil KČP. Vzpomněli jsme 75. výročí zahájení karpatsko-dukelské operace. Tato významná událost je však opomíjena a ten, kdo na ni zapomíná, by se měl stydět. V této operaci působil 1. čs. armádní sbor pod velením Ludvíka Svobody, za naši svobodu se tu bili sovětští vojáci. I na tom je vidět obraz, jak nenávidí některé špičky politického života v naší zemi otázku slovanské vzájemnosti. Nejsou to mladí lidé, kteří nechápou, co je to slovanská vzájemnost. Je to několik senátorů a senátorek, kteří štvou proti slovanským národům. Špinavě se vyjadřují také proti jednotlivým vlasteneckým organizacím, včetně Slovanského výboru ČR.

Slované mají právo ctít svůj jazyk a zvyky

Bývalý poslanec za KSČM Václav Exner z Prahy, který byl dvakrát monitorovat volby do ukrajinského parlamentu, řekl, že prakticky v každé západoukrajinské vesnici je mohyla s pravoslavným křížem na počest bojovníků za Ukrajinu z 2. světové války. Mohyla na oslavu armády UPO. Exner navštívil městečko, kde je památník na Banderu. Zkoušeli jsme na Ukrajině udělat shromáždění zástupců parlamentů slovanských zemí. Například z Chorvatska nám na náš telegram odpověděli anglicky. My nedokázali ani naši vládu přinutit, aby toto hnutí poněkud víc podpořila. Paradoxem České republiky je, že v 90. letech se ČR přihlásila do frankofonií. Jako Slovani máme právo na to, abychom se vzájemně ctili a podporovali své jazyky a zvyky, abychom se sešli všichni dohromady a cítili se jako v rodině. A tohle naplnění se, žel, v našich vládách zatím neprojevuje. Dnes lze u nás stěží shlédnout nějaký film ze slovanské země. Kdy jsme naposledy slyšeli v rozhlase nějakou slovanskou písničku, kromě české nebo slovenské?!

JAN JELÍNEK

Opomíjený Josef Barák

V českých dějinách je mnoho význačných osobností, jež život zasvětily národu a vlasti, ale současníkům jejich jména nic neříkají a snad už ani říkat nemají. Mezi „postižené“ patří též Josef Barák. Nikoli právem, protože – jak o něm napsal spisovatel Antal Stašek: „Svými náhledy předbíhal svou dobu, což bývá vždy známkou duchů nad obecnou úroveň vynikajících.“

Pocházel z Prahy (narodil se 26. 1. 1833). Nuzné dětství mělo vliv na formování jeho sociálních názorů. Přes chudé poměry se Barákovi podařilo vystudovat novoměstské gymnázium. Přitahovala ho novinařina a touha proniknout mezi českou vlastenecko-spisovatelskou elitu. Seznámil se s V. Hálkem, K. J. Erbenem a B. Němcovou. Životní přátelství jej pojilo s Janem Nerudou. S nimi roku 1858 vydal almanach Máj, kvůli němuž se zadlužil.

Nejenom plamennými slovy, ale i činy bojoval za českou věc. Do hledáčku c. k. policie se dostal už jako student, veřejně položeným věncem na hrob J. Jungmanna. Když proběhli nepokoje vyvolané provokační oslavou narozenin básníka F. Schillera německými studenty, úřady označily Baráka organizátorem demonstrace. Zanedlouho, v květnu 1860, došlo k dalšímu pouličnímu vystoupení, kdy čeští studenti spolu s účastníky rolnické výstavy provolávali hesla požadující větší volnost českého národa a slovanských národů v rakouském císařství vůbec. Nyní zatčení neušel a následně byl vypovězen na rok z Prahy.

S vypršením zákazu se vrací do hlavního města Českého království. Působí v různých periodikách. Aby mohl lépe obhajovat národní záležitosti, demokratizaci poměrů a vystupovat vůči poněmčování, založil roku 1867 vlastní čtrnáctideník Svoboda. V neklidném období rakousko-uherského (německo-maďarského) vyrovnání režim Svoboda okamžitě upoutala. Barák je za „zločin rušení veřejného klidu a pořádku“ odsouzen ku patnácti měsícům vězení. Po propuštění ve vydávání Svobody pokračoval až do roku 1873, kdy ji postoupil jinému majiteli.

Projevoval intenzivní zájem o dělnictvo, v kterém viděl masovou složku společnosti. Chtěl, aby národní sebeuvědomění proniklo do všech sociálních vrstev, což znamenalo zlepšování trudného údělu dělníka. Tehdejší dělnické hnutí bylo roztříštěno v mnoho spolků a družstev. Také tiskovin vycházelo víc, ale jejich vliv nebyl velký. Proto sílily hlasy volající po orgánu, představujícím ústřední tribunu českého dělnictva. Stalo se tak 3. září 1871 založením Dělnických listů (DL).

Řízením redakce byl pověřen Josef Barák, který se s chutí pustil do díla. 5. ledna 1872 vychází první číslo DL. Záhy se dostavují spory s marxisty ve vydavatelském sboru, vedených J. B. Peckou a L. Zápotockým. Vytýkali mu netřídní a nacionalistický přístup, on jim zase kosmopolitismus. Jelikož nechtěl zasívat rozkol do dělnických řad, vedení DL se vzdal. Přijímá místo odpovědného redaktora Národních listů, tehdy největších a nejvlivnějších českých novin. Vydával je JUDr. J. Grégr, s K. Sladkovským, jeden z předáků utvářející se Národní strany svobodomyslné (mladočeši). Bez Barákovy účasti se obešel málokterý vlastenecký podnik. Nemohl tudíž chybět ani při založení Sokola. Náležel k horlivým propagátorům sokolské myšlenky v našem národě. Když se po Praze rozneslo, že neznámým mecenášem Baráka je J. Fügner, udělali pražští Němci nad budoucím starostou Sokola, jehož příklon k češství považovali za jakousi krátkodobou výstřednost, definitivně kříž.

Josef Barák *FOTO - Wikipedia*

Početný zástup sokolů v čele s M. Tyršem ho doprovázel i při poslední cestě na Olšanské hřbitovy (zemřel 15. 11. 1883). Pohřeb se konal v den slavnostního znovuotevření opraveného Národního divadla, také k jeho zbudování svým celoživotním usilováním Josef Barák přispěl.

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

Koněve, máte slovo. Pravda je s námi!

Maršál Koněv a jeho památník se dostal do pořadu paní Jílkové a byla to velká podívaná. Zadání televize, jako dnes všech hlavních médií, bylo jasné – snaha o překreslení obrazu událostí 2. světové války. Snaha o snížení zásluh SSSR na osvobození Prahy. V tomto duchu se odvíjel pořad. Velice vypovídající byla scénka, kdy se paní Jílková nabídla panu Gabalovi, jestli mu jako ona nestačí, když se vyjádřil, že v pořadu nemá žádnou ženu. Podle mne se totiž měla postavit za stoleček na jeho stranu mezi něj a starostu Koláře, protože tam patří. Nebyla tím, kým by v pořadu měla být. Nezávislým moderátorem, snažícím se najít historickou pravdu a vést debatu mezi dvěma stranami s odlišnými názory.

Dnes je velice moderní říkat A, ale tak nějak už opomenout doplnit to hlavní a důležité B. Vytrhnout nějaký fakt, událost či informaci z kontextu doby, ze souvislostí a pěkně si ji doplnit do svého schématu a udělat si pak závěr, jaký se hodí. Ten pořad je ukázkový, co se této technologie týče. Hlavním tématem bylo osvobození Prahy. Zazněl názor, že se Pražané osvobodili sami, že ti vojáci Rudé armády vlastně přišli zbytečně. A jako důkaz nám jakýsi odborník z Akademie věd ČR sdělil, že jich přece v Praze zahynulo jenom 30! Ano, pan odborník má pravdu. Ale je to přesně to A. Krásně vyjmul pražskou operaci Rudé armády ze souvislostí událostí 2. světové války. Velice umně poukázal na to, jak málo rudoarmějců v Praze umřelo. Přitom jich při osvobozování Československa zahynulo více jak 140 000. Což je v tomto případě to B. A celkem jich za války padlo přes 8 milionů, což bychom mohli nazvat B na druhou. A tento odborník se nám snaží podsunout, že když jich padlo v Praze tak málo, že tam ti vojáci šli zbytečně a Pražané by to zvládli sami.

Dám dva smutné příklady, které Pražské povstání ukáží v zcela jiném světle. Povstání ve Varšavě nacisté utopili v krvi, protože Rudá armáda nedokázala městu pomoci a těch málo a špatně vyzbrojených povstalců se fašisté nebáli a velice rychle je rozdrtili. Připomenu, že dnešní politická reprezentace Polska dokonce obviňuje Moskvu, že nese vinu za tyto oběti! Druhý příklad je Slovenské národní povstání. Opět bylo potlačeno a bojovníci zahnáni do hor, protože Rudá armáda nepřišla včas na pomoc.

A tak se ptám, utekla většina nacistických vojáků, bylo jich více jak milion, z Československa do amerického zajetí, protože se bála pražských povstalců? Anebo to byli vojáci maršála Koněva, kteří jim naháněli hrůzu? Souhlasím, že povstalci byli odvážní a jejich velitel, generál Kutlvašr, by si zasloužil v Praze památník, abychom měli další místo, kde si tyto hrdiny připomínat. Ale úloha vojáků maršála Koněva při pomoci Praze je neoddiskutovatelná a památník v podobě maršála Koněva jim byl postaven zcela oprávněně.

Není lehké se přímo postavit této technologii manipulace, protože manipulátor má výhodu přípravy a překvapení. Neštítí se lži a umí šikovně manipulovat s fakty. Snaží se v oponentovi vyvolat negativní emoci a tím ovlivnit jeho reakci. Vřele doporučuji těm, kdo neviděli, tento pořad zhlédnout ze záznamu, je tam toto vše velice vidět. Je více než jasné, že tato kauza bude pokračovat a je možné, že se dočkáme i dalších. Snaha o přepsání už i nedávného běhu dějin jede v plném proudu. Ale my máme jednu velkou výhodu. Pravda je s námi!

MIROSLAV HAVLÍK

Hříšníci katolické církve

Česká biskupská konference (ČBK) podala trestní oznámení na jednání neznámých osob, které by se mohly dopouštět sexuálního zneužívání v katolické církvi. Uvedl to právní zástupce ČBK Ronald Němec. ČBK chce podle něj ochránit případně neprávem obviněné. Kardinál a arcibiskup pražský Dominik Duka v pořadu Partie v televizi Prima loni řekl, že pokud ti, kdo o údajném sexuálním zneužívání v církvi mluví, neřeknou jména, nebude moci církev nikdy zasáhnout. „Tito lidé musí, pokud vědí, tak nám musí deklarovat, že znají oběti, abychom mohli těmto případům zabránit,“ řekl Duka.

Katolická církev se snažila tyto osoby vypátrat, ale bezúspěšně. „Protože to tvrdí více zdrojů, tak se všichni biskupové usnesli na tom, že požádají orgány činné v trestním řízení, aby se pokusily tyto osoby vypátrat,“ sdělil advokát Ronald Němec. Kdy odhalí tyto zvrhlíky?!

Za 30 let se uskutečnilo 11 soudních řízení, deset lidí bylo odsouzeno, mnozí už nežijí. V ČR téma sexuálního zneužívání v církvi vyvstalo na začátku dubna, kdy Česká dominikánská provincie uvedla, že dominikáni podezírají asi šest mužů ze svých řad, kteří se v 90. letech a v prvním desetiletí 21. století mohli tohoto činu dopustit. Činy se ve většině případů týkaly osob starších 18 let, v jednom případě byla oběť mladší 15 let. V případech, kdy se proti pachatelům sešlo dost svědectví, byl s nimi zahájen církevněprávní proces. Trestněprávní proces v žádném z těchto případů nezačal.

ČTK

Stranu 3 připravil a redigoval Jan Jelínek

Neušlo nám

■ Volby v Bělorusku

Běloruský prezident Alexandr Lukašenko sdělil, že hodlá kandidovat v prezidentských volbách 2020. Toto prohlásil novinářům po odhlasování v předčasných parlamentních volbách, které se konaly 17. 11. 2019. Běloruští voliči v nich vybírali členy poslanecké sněmovny. Tentokrát se do dolní komory Národního shromáždění nedostal ani jeden zástupce opozice. Podle běloruských médií se ke sledování voleb akreditovalo více než tisíc mezinárodních pozorovatelů. **rt.com**

■ Geležinis vilkas?

V litevském Pabrade loni v listopadu proběhlo vojenské cvičení The Iron Wolf 2019 II. Kromě Litvy se ho zúčastnili jednotky 10 jiných členských zemí NATO, mj. Německa. Právě takto se jmenoval v 30. letech minulého století litevský fašistický útvar. Můžeme to pokládat za náhodu? Železný vlk, litevsky Geležinis vilkas – takto se jmenoval fašistický vojenský útvar založený v roce 1927 za autoritářské vlády litevského prezidenta Antanase Smetony a ministerského předsedy Augustinase Voldemarase. Do tohoto agresivního antisemitského a fašistického sdružení, které zařídil Voldemaras podle vzoru italských Černých košil, se zapojovali především důstojníci, studenti a školáci. Voldemaristé si vytkli za cíl zbavit Litvu Poláků a Židů a vytvořit mohutný stát podle vzoru evropských fašistických hnutí. Mnozí jeho účastníci se spojili ve zjevně národně socialistickém Svazu litevských aktivistů, Litevské aktivistické frontě a Straně litevských nacionalistů. Právě oni se zúčastnili v červnu 1941 litevského národního povstání a pak spolupracovali s německými okupanty, kteří obsadili téhož roku území Litvy.

sputniknews.com

■ Summit BRICS 2019

Na plenárním zasedání summitu prezident Ruské federace prohlásil, že je nutné posílit roli zemí BRICS na mezinárodním poli. Ve svém vystoupení vyzval členské země „více na sebe brát vedoucí roli v OSN“, vytvořit kolem sebe kruh podobně smýšlejících zemí a společně řešit klíčové globální a regionální problémy světa. Spolupráce Brazílie, Ruska, Indie, Číny a Jižní Afriky vypadá jako velmi živá a aktivní, nehledě na veškerá tvrzení západních médií o tom, že sbližování nejsilnějších rozvíjejících se ekonomik už není moderní ani aktuální. Summit BRICS celkově vypadá jako ideální platforma zaměřená na vzájemně výhodnou spolupráci namísto zdůrazňování rozporů.

vestifinance.ru

■ Platební systém MIR

MIR společně s firmou PayXpert představili pilotní projekt, který umožní platit kartou MIR ve Velké Británii. Očekává se, že transakce v systému MIR usnadní platební operace klientům firem, které obchodují s Ruskou federací. Loni na konci října ruský a turecký prezident posoudili možnost používání karet MIR v Turecku. Předpokládalo se, že do konce roku 2019 má být systém MIR zaveden ve všech zemích Euroasijského ekonomického svazu. **rt.com**

Stranu 4 připravili a redigovali Miroslav Havlík a Jan Jelínek

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Sílou Sibiře proudí do Číny ruský plyn

Prezidenti Ruska a Číny Vladimir Putin a Si Ťinpching prostřednictvím telemostu zahájili loni v prosinci provoz plynovodu Síla Sibiře, prvního mezi oběma státy. Podle Putina se tím strategická spolupráce obou zemí dostává na novou úroveň a zvýší do roku 2024 hodnotu vzájemného obchodu na 200 miliard dolarů (4,6 bilionu korun) ročně. Plynovod napojuje Čínu na sibiřská naleziště zemního plynu.

Síla Sibiře je s náklady 55 mld. USD dosud nejdražším ruským plynovodem. Provoz zahájila jeho část dlouhá 2157 kilometrů. Ve finále by měl plynovod měřit ještě o téměř tisíc kilometrů víc. Ruská plynárenská společnost Gazprom již v roce 2014 podepsala obří dohodu o dodávkách plynu do Číny plynovodem Síla Sibiře po dobu 30 let v hodnotě zhruba 400 mld. USD.

Plynovod je „rozsahem bezprecedentní a vysoce technologický projekt“, řekl Putin v telemostu s čínským prezidentem. Pro Moskvu je důležitý také tím, že plyn bude zásobovat i zpracovatelské podniky na ruském Dálném východě. Otevřená větev plynovodu byla vybudována s předstihem. Plynovod Síla Sibiře je strategickým projektem, který snižuje závislost Ruska na západních energetických trzích. Evropské partnery ale Moskva neopouští, zanedlouho otevře plynovod Nord Stream 2 spojující Rusko s Německem, v lednu má být uveden do provozu další plynovod zásobující ruským plynem Turecko. Oba projekty míjejí tradiční tranzitní stát Ukrajinu, s níž má Rusko nyní mrazivé styky.

Čína nové dodávky plynu z Ruska spojuje s pozvednutím ekonomického potenciálu severovýchodní části země, která dosud své energetické potřeby pokrývala těžbou uhlí. Rusko se v souboji s Turkmenistánem a Austrálií stává pro Peking klíčovým energetickým dodavatelem a posiluje jeho pozice v obchodní válce se Spojenými státy americkými.

Do roku 2025 by se měly potřeby Číny zvýšit o polovinu a sibiřský plyn by měl pokrývat desetinu celkové čínské spotřeby.

„Rozvoj čínsko-ruských vztahů je a vždy bude prioritou zahraniční politiky obou našich zemí,“ řekl při zahájení provozu Si Ťinpching. „Jde o historický projekt, který je příkladem hluboké integrace a vzájemně výhodné spolupráce,“ dodal. **Haló noviny, 4. 12. 2019**

Hlupáctví řeporyjského exhibicionisty Novotného

Pomník vlasovcům hodlá postavit ve své městské části starosta pražských Řeporyjí Pavel Novotný. Rozhodnutí o tom mu schválilo loni 16. prosince zdejší městské zastupitelstvo. Tento hlupácký záměr, iniciovaný starostou, naprosto postrádá vědomosti z pravdy historie o zrádcích SSSR z řad Ruské osvobozenecké armády (ROA). To pochopitelně nenechalo lhostejným Velvyslanectví Ruské federace (RF) v ČR.

Je skutečností, že vlasovci, kteří kolaborovali s hitlerovskou armádou, vstoupili na pomoc Pražskému povstání proti vůli svého velitele Andreje Vlasova. Rozhodnutí k tomu učinil jeho podřízený generál Sergej Buňačenko. Chtěli si svou zradu a zločiny vykoupit na poslední chvíli rolí spasitelů a získat alibi!

Z velvyslanectví se Novotnému právem dostalo naučné lekce, že pro nynější Rusko představují vlasovci, jimž velel z německého zajetí naverbovaný bývalý sovětský generál Andrej Vlasov, kolaborantskou ozbrojenou armádu, zformovanou hitlerovským Německem. Ta bojovala i proti Spojencům tehdejšího SSSR. Ambasáda na svých webových stránkách napsala: „V souladu s Chartou Mezinárodního vojenského tribunálu v Norimberku jsou zločiny Andreje Vlasova a jeho kompliců kvalifikovány jako účast na nacisty spáchaných válečných zločinech a zločinech proti lidskosti a napomáhání jim.“ Je strašné, že v metropoli na Vltavě se objeví jak stín Čapkova hnědého mloka komunální politik, adorující zločincům z přeběhlíků do ROA, jejíž vojáci také vraždili Poláky, civilisty ve Varšavě a občany dalších národností. Mají na svědomí i holokaust: například pogrom v ghettu Šiauliai v roce 1943. ROA vháněla litevské Židy do transportů odjíždějící na smrt do Osvětimi. Jestliže by byl pomník vlasovcům v Řeporyjích postaven, tak Velvyslanectví RF zdůrazňuje, že by to bylo porušení závazků ČR, vyplývajících z Úmluvy o nepromlčitelnosti válečných zločinů a zločinů proti lidskosti. V této úmluvě se kromě jiného podle velvyslanectví dále praví, že „na takové zločiny – nikoli pouze na osoby, které je spáchaly – se promlčení nebude vztahovat, bez ohledu na dobu jejich spáchání.“

Starostovi je vlastní nabubřelá arogance. Spíše by se měl nechat vyšetřit na psychiatrii. Jak uvedla MF Dnes, Novotný totiž loni 27. listopadu doručil obecní multikárou na ruskou ambasádu v Praze dopis, který adresoval ruskému prezidentu Vladimiru Putinovi. Ambasáda se proti tomu ohradila. Novotný v dopise Putinovi rovněž neomaleně a chvastounsky sdělil, že prý „Řeporyje mají tisíckrát lepší historickou zkušenost s vlasovci než s vámi, vy karikaturo sebe sama s atomovým kufříkem za zadkem a hlavou plnou vodky a černého svědomí.“ S drzou nehorázností se tím Novotný dopustil urážky ruského státníka, jemuž nesahá ani po kotníky. V hanebném dopise Putinovi zvýraznil Novotný své buranství další nehorázností: jak informoval deník Právo loni 28. listopadu, tak starosta mu též vzkázal, že vidí Koněvův a Vlasovův význam v Pražském povstání odlišně, a Koněva v něm označil za svini nehodnou adorování v učebnicích pro děti, natož pomníků.

Zleva generálové Vlasov a Žilenkov s Josephem Goebbelsem (zcela vpravo), únor 1945 *FOTO – ARCHIV*

Je patrné, že jak v případě Ondřeje Koláře (TOP 09), tak i Pavla Novotného (ODS) jde oběma starostům o to, aby se křečovitě a uboze zviditelnili na politické scéně především oni! S blížícím se 75. výročím konce 2. světové války k tomu využívají svou mrzkou šanci. S Novotným také vedla rozhovor ruská televize, v němž obhajoval pomník vlasovcům v Praze. Vypadal, jako by zcela ztratil rozum! Není divu, že než s ním televize přerušila rozhovor, označila ho za „hlupáka“ a „ničemu“. Novotného vystoupení na obrazovce, kde vrhal po moderátorových otázkách na diváky grimasy, se pochopitelně od moderátora dostalo i znepokojivého dotazu: „Proč se šklebíte? Jste klaun, nebo jste utekl z blázince? Nebo jste přece jen politik?... Chcete pomník vrahům. Víte, že páchali zločiny? Zaživa upalovali lidi, zabíjeli Židy, Rusy, Ukrajince, Poláky, Němce, kohokoli.“ Na svém Twitteru pak Novotný napsal: „Opravdu jsem pyšný na to, co jsem jim řekl, než mě odpojili…“ Lidé v Rusku si teď asi myslí, že Novotný je nácek.

JAN JELÍNEK

„Nezranitelná“ raketa Avangard

Ruská armáda americkým kontrolorům poprvé ukázala svou novou strategickou zbraň, kterou prezident Vladimir Putin označuje za převratný vynález srovnatelný s prvním sputnikem z roku 1957.

Raketu Avangard, jejíž okřídlená bojová část dosahuje hyperzvukové rychlosti, si Američané prohlíželi na nejmenované ruské střelnici. Umožňují jim to kontrolní mechanismy smlouvy o omezení strategických útočných zbraní (START). Raketa Avangard má podle ruských expertů mezikontinentální dosah a může letět v atmosféře 27násobně rychleji než zvuk. Přitom dokáže během letu k cíli měnit směr i výšku, čímž je „naprosto nezranitelná“ prostředky protivzdušné obrany. Navíc je Avangard navržen s využitím nových kompozitních materiálů, takže vydrží teploty dosahující až 2000 stupňů Celsia.

Prezident Putin loni v únoru oznámil zahájení sériové výroby této zbraně, která měla být do konce roku 2019 poprvé zařazena do výzbroje pluku protivzdušné obrany nedaleko ruského Orenburgu. Rusko-americká smlouva START má vypršet v roce 2021 a může být prodloužena o dalších pět let. Jednání ale váznou a obě strany se obviňují z nedostatečné vůle ustanovení smlouvy plnit. **(ČTK)**

Nová dálnice Moskva – Petrohrad

Ruský prezident Vladimir Putin na sklonku loňského listopadu zahájil provoz na nové dálnici mezi Moskvou a Petrohradem. Čtyřproudová autostráda je dlouhá 700 kilometrů a její výstavba stála více než půl miliardy rublů (přes 180 milionů korun českých). Řidiči po ní mohou jet povolenou rychlostí 110 až 130 km/hod. Jízda mezi oběma velkoměsty potrvá šest hodin.

Čeká státy východní Evropy brexit z EU?

Státy východní Evropy mohou za několik let uvažovat o odchodu z Evropské unie. V projevu na investičním fóru v Moskvě to loni v listopadu řekl ruský prezident Vladimir Putin. Uvnitř EU kvůli zvláštnostem vznikly při rozdělování funkcí protiklady, upozornil státník. Někde na začátku roku 2028 některé země východní Evropy dosáhnou takové úrovně ekonomického rozvoje, že přestanou být příjemci grantů a nejrůznějších podpor z evropského rozpočtu a budou muset platit tak jako to dělá Velká Británie, pokračoval Putin. „A nejsem si jist, zda je nenapadne totéž co dnes Británii,“ prohlásil v narážce na brexit.

(ČTK)

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Aleksandar Vučič: Aféra vztahy nepoškodí

Srbské rozvědky odhalily rozsáhlou operaci ruské tajné služby, která se v zemi pokoušela verbovat srbské zpravodajské agenty. Na tiskové konferenci to řekl srbský prezident Aleksandar Vučič. Vztahy Bělehradu s Moskvou to podle něj ale vážněji nepoškodí.

Aféru rozpoutalo tajně pořízené video, na němž ruský špion předává peníze vysoce postavenému srbskému činiteli. „Srbské bezpečnostní orgány při několika příležitostech získaly ve formě videozáznamů a audiozáznamů důkazy o kontaktech mezi plukovníkem Klebanem a členy srbské armády," řekl srbský prezident. Potvrdil tak informace médií, že ruským špionem je pracovník vojenské rozvědky GRU Georgij Kleban, který byl nejspíš spojkou pro kontakt Moskvou zverbovaného Srba.

Podle Vučiče ale srbské rozvědky mají informace i o dalších ruských špionech, podle něj zdokumentovaly „deset kontaktů se třemi zdroji". Vučič zároveň vyjádřil přesvědčení, že jeho ruský protějšek Vladimir Putin o operaci ruských tajných služeb nevěděl a že aféra tradičně nadstandardní srbsko-ruské vztahy nepoškodí.

„Politiku vůči Rusku, které považujeme za bratrskou a přátelskou zemi, měnit nebudeme… posílíme však obranu našich rozvědek," řekl Vučič. Případem se na jeho pokyn zabývá vojenská zpravodajská služba VBA.

Kremelský mluvčí Dmitrij Peskov doufá v zachování přátelských vztahů mezi Moskvou a Bělehradem. „Nevíme, co je to za incident, je třeba se v tom zorientovat," konstatoval. „Jsme přesvědčeni, že vztahy mezi Ruskem a Srbskem mají natolik speciální partnerský, bratrský a spojenecký charakter, že je nemůže nic ovlivnit," prohlásil.

Mluvčí ruského ministerstva zahraničí Marija Zacharovová sdělila, že aféra může být provokací.

Prioritou zahraniční politiky Srbska je směřování do Evropské unie, avšak bez ohrožení tradičně přátelských vztahů s Ruskem. Moskva také stojí za Bělehradem při odmítání uznat jednostranně vyhlášenou nezávislost Kosova a dodává Srbsku zbraně.

(ava, čtk)

Ruský prezident před návštěvou Maďarska přijal v rezidenci Novo-Ogarjovo u Moskvy kubánského prezidenta Miguela Diaze – Canela (vlevo). Vladimir Putin při diskuzi nad růstem spolupráce mezi starými spojenci zvlášť ocenil odolnost ostrova svobody tváří v tvář americkému útlaku.

Nauru stáhla uznání Kosova

Republika Nauru se stala 17. členským státem OSN, který stáhl své starší uznání nezávislosti Kosova. Podle Tanjug to oznámil srbský ministr zahraničí Ivica Dačič. Jeden z nejmenších států dal své rozhodnutí Bělehradu na vědomí krátce po africké Ghaně.

Srbsko tak pokračuje v účinném diplomatické úsilí přesvědčovat země, které uznaly nezávislost Kosova, aby své rozhodnutí změnily. Priština postup ostře kritizuje a loni kvůli této snaze Srbska zavedla 100% cla na dovoz srbského zboží. Kolik ze 193 členů OSN nyní Kosovo uznává, se zcela přesně neví. Podle Bělehradu se jejich počet pohybuje tak kolem poloviny. Dačič včera řekl, že ho Republika Nauru o přerušení diplomatických vztahů s Kosovem informovala v nótě, kterou mu zaslal náměstek nauruského ministra zahraničí. V dokumentu se vysvětluje, že rozhodnutí Nauru o uznání Kosova bylo předčasné a je v rozporu s rezolucí RB OSN 1244. Západ na Bělehrad naléhá, aby od své aktivity upustil v zájmu obnovení dialogu s albánským vedením Kosova. Podle Bělehradu je ale základním předpokladem pokračování dialogu naopak zrušení drastických kosovských cel.

(čtk)

Kosovo pod stovkou

Uznání Kosova už stáhlo 16 zemí, a nezávislost této bývalé jihosrbské provincie tak nyní podporuje méně než 100 ze 193 členských států OSN. Do Bělehradu přišla příslušná nóta z Ghany, informovala agentura Tanjug.

Srbsko tím zaznamenalo další úspěch ve svém diplomatickém úsilí přesvědčovat země, které bez znalostí souvislostí či ve snaze podbízet se USA a spol. uznaly nezávislost Kosova, aby od tohoto svého rozhodnutí ustoupily. Samozvaná Priština to ostře kritizuje a vloni kvůli snaze Srbska o její diplomatické blokování zavedla stoprocentní cla na dovoz srbského zboží.

Srbský ministr zahraničí Ivica Dačič v září podle srbské veřejnoprávní televize RTS řekl, že počet zemí, které stáhnou nebo zmrazí uznání Kosova, se do konce roku ještě rozroste. Přitom předpověděl, že počet států uznávajících jednostranné vyhlášení nezávislosti Kosova klesne pod polovinu členů OSN.

Africká Ghana je dosud největším státem, který stáhl své uznání Kosova z roku 2012. Rozhovory o tom podle Bělehradu trvaly půldruhého roku.

Podle Tanjugu se v diplomatické nótě poslané z Accry uvádí, že ghanská vláda se od uznání Kosova jako nezávislého státu rozhodla ustoupit, neboť porušuje Helsinskou dohodu a rezoluci 1244 Rady bezpečnosti OSN z roku 1999.

Západ na Bělehrad naléhá, aby od své diplomatické aktivity upustil v zájmu obnovení dialogu s albánským vedením Kosova. Podle srbského vedení je ale základním předpokladem pokračování dialogu zrušení drastických cel. Teprve pak lze mluvit o zastavení aktivit, avšak recipročním – na jedné straně proti uznání Kosova a na straně druhé pro jeho uznání.

Bezprostředním podnětem Prištiny ke zvýšení cel na srbské zboží bylo podle ČTK nepřijetí Kosova za člena Interpolu vloni v listopadu. Bělehrad se o to předtím zasloužil intenzivní kampaní mezi členy této mezinárodní policejní organizace.

Mezi státy, které nezávislost Kosova uznaly, je například vedle USA i většina zemí Evropské unie včetně ČR (kde ovšem situace není jednotná). Na druhé straně odmítavý postoj Srbska podpořily především Rusko a Čína. Kosovo ale neuznalo ani pět unijních zemí – Slovensko, Španělsko, Rumunsko, Řecko a Kypr. **(rom)**

Haló noviny 13. 11. 2019

Bosna a Hercegovina má konečně nového premiéra

Tříčlenné předsednictvo Bosny a Hercegoviny (BaH), kolektivní hlava státu, v úterý konečně jmenovalo novým předsedou bosenské vlády Zorana Tegeltiju.

Stalo se tak dlouhých 13 měsíců po volbách díky překonání neshod ohledně podoby dalších reforem a budoucího vztahu země k útočnému vojenskému paktu NATO, informovala bosenská média. S Tegeltijovou nominací ještě musejí souhlasit poslanci celostátního parlamentu.

Potvrzení už dříve domluveného srbského zástupce Tegeltiji jako premiéra oddalovala v předsednictvu neshoda ohledně dalšího postupu směrem k NATO. Bosňáci (dříve Muslimové) a Chorvati jsou pro vstup země do aliance, Srbům se to ale z logických důvodů (nejen kvůli zločinnému bombardování Srbska paktem před 20 lety) příčí.

(rj)

Za nejdůležitější považují jejich humanitární práci

V pražské Opletalově ulici nedaleko Václavského náměstí sídlí sdružení občanů původem převážně ze zemí bývalé Jugoslávie s názvem Lastavica. Občanské sdružení se snaží udržovat tradice zemí bývalé Jugoslávie v České republice, ochraňovat a šířit zde kulturu těchto krajin a také podporovat a rozvíjet vzájemnou kulturní spolupráci.

Sdružení pořádá různé společenské a kulturní akce jako výstavy, koncerty, prezentace knih, divadelní představení a je také hlavním organizátorem Gavranfestu. Vydává též knihy autorů bývalé Jugoslávie a provozuje ve svých prostorách knihovnu pojmenovanou po Dušanu Karpatském. Pravidelně zajišťuje dětem z SOS dětských vesniček v bývalé Jugoslávii letní pobyty v ČR a pomohlo také při povodních na Balkáně v roce 2014.

V polovině dubna Lastavica oslavila deset let od svého vzniku. Čestný předseda, jeden ze zakladatelů sdružení a také autor knihy Sarajevská princezna MUDr. Edib Jaganjac a předsedkyně sdružení Mgr. Drenka Jelčičová.

Chtěli zůstat v kontaktu s jejich kulturou a přiblížit se více jejich dětem a novým přátelům, Čechům. U zrodu stáli MUDr. Edo Jaganjac, Mgr. Veso Djorem a Ing. Mirko Jelčič.

Proč Lastavica?

Lastavica je vlaštovka. Je to malý zpěvavý ptáček, který má dva domovy, jeden na jihu a jeden na severu, a vždycky se vrací do stejného hnízda. To je krásně řečeno. **(nw)**

Nejúspěšnější agenti sovětské historie

V Moskvě ve věku 94 let zemřela bývalá agentka sovětské rozvědky Goar Vartanjanová, která se s manželem Gevorkem v roce 1943 podílela na zmaření nacistického atentátu na účastníky konference v Teheránu. Činnost manželů byla tak rozsáhlá a významná, že informace o ní zůstanou navěky tajemstvím. Oba přispěli ke zmaření operace Dlouhý skok, jejímž cílem byl atentát na sovětského vůdce Josifa Stalina, prezidenta USA Franklina D. Roosevelta a britského premiéra Winstona Churchilla. Spojenci tehdy v Teheránu projednávali další postup proti nacistickému Německu. Manželé patřili k nejúspěšnějším agentským párům v sovětské historii. Gevork Vartanjan zemřel v roce 2012 ve věku 87 let.

(ČTK)

Neprošel národní program

Jádrem sporu tak byla míra spolupráce s NATO. Šlo o přijetí tzv. ročního národního programu (ANP) jako prvního kroku k partnerství s aliancí, přičemž schválený dokument měl být odeslán do Bruselu. Srbský zástupce v kolektivní hlavě státu Milorad Dodik se důrazně postavil proti, zatímco Chorvat Zeljko Komšič a Bosňák Šefik Džaferovič byli pro přijetí dokumentu, bez toho odmítli potvrdit Tegeltiju do funkce.

Východiskem ze slepé uličky se podle listu Oslobodjenje stala dohoda všech tří členů předsednictva, že do sídla NATO bude místo ANP odeslán plán reforem BaH. Jde o balík zamýšlených změn, které země hodlá učinit „na cestě do NATO v budoucnosti"…

Prezidentské a parlamentní volby se v Bosně konaly 7. října loňského roku. Rozhodovalo se především o složení předsednictva, které tvoří zástupci tří konstitutivních národů – Bosňáků, Chorvatů a Srbů. Volili se ale i poslanci celostátního parlamentu a parlamentů bosňácko-chorvatské Federace Bosny a Hercegoviny (FBaH) a Republiky srbské (RS), na něž je Bosna a Hercegovina rozdělená. Ve federaci se podle ČTK konaly i volby do kantonálních parlamentů a v Republice srbské, aby toho nebylo málo, voliči také vybírali prezidenta **(rj)**

Stranu 5 připravila a redigovala Nataša Weberová

KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA

Vzpomínky Věry Holuběvy-Biněvské na Ludvíka Svobodu

Utekly již desítky let, já si však stále pamatuji laskavý obličej tohoto vzácného člověka. Je to divné, čas mu zanechal na čele vrásky, ale úsměvy zůstaly mladé.

Moje vzpomínky jsou též stále živé. Jedna taková se týká mého bratříčka Mirečka. Jednou stál před pplk. Ludvíkem Svobodou vzorně učesaný, pěkně oblečený, načež mu pplk. Svoboda řekl: „Co seš to za kluka, že nemáš rozcuchané vlasy, špinavý obličej, roztrhané kalhoty, nepereš se s klukama a netaháš holky za copy?“ Mirek se s hrůzou podíval na moje dlouhé světlé copy, ani si nedokázal představit, jak by si to mohl dovolit. Avšak dovolil si něco ne moc hezkého: Hrál si tak jednou na písku a pan pplk. si všiml, že má odrostlé a špinavé nehty. Z legrace řekl: „Počkej kluku, však já ti je ostřihám“, a šel do domu pro nůžky. Milý bratříček, zřejmě ze strachu, mezitím vylezl na vysoký strom a odmítal slézt.

Všichni, i já, jsme často neušli pozornosti pplk. L. Svobody. Občas se mě zeptal, co je nového ve škole a chtěl vidět moji žákovskou knížku. Jestli se mi tam náhodou objevila trojka, moc jsem se bála, protože na trojku pplk.. Svoboda hned zareagoval: „Chceš jít do armády, bojovat proti Hitlerovi a přitom dostáváš trojky! Přece bys měla vědět, že zvítězit má vždy větší šance ten chytřejší“. To byl ten nejsilnější důvod, který mě na nějaký čas odradil otravovat pana pplk. prosbami vzít mě do armády.

Nenechám ho hanět a urážet

Celý život s vděčností vzpomínám, jak mi pan pplk. zachránil ruce. Krom školy jsem měla ještě další povinnosti – hlídat bratra, chodit do kasáren pro potraviny a někdy jsem mamince pomáhala řezat dříví. Tam na Urale – v Buzuluku bývaly velice kruté zimy. Mrazy někdy přesahovaly -40 stupňů Celsia. Jednou za takového mrazu nám prasklo potrubí a docházela nám voda. Čekali jsme vzácnou návštěvu a maminka nutně potřebovala vodu. Chápala jsem to tak, že pomoci mohu jenom já. Nic jsem neřekla (nechtěla jsem maminku rozčilovat), přivázala jsem kbelík na sáňky a šla pro vodu k městskému vodovodu. Cestou domů však část vody vyšplíchala a ze zbytku zůstal led. Nejhorší bylo to, že moje ruce přimrzly k rukavicím, které jsem nemohla sundat a brečela jsem bolestí. Maminka v tom zmatku vykřikla: „Vydrž, ohřeju vodu.“ Naštěstí byl doma pan pplk. Svoboda, který v momentě pochopil o co jde a řekl mamince: „Paní Růženko, ne teplou, studenou vodu!“ Maminka nalila do lavoru vodu. Pan pplk. mne rychle uchopil za ruce a ponořil je do vody. Pak mi velmi opatrně stahoval rukavice z rukou, částečně i s kůží. Brečela jsem, až mi byla hanba, ale bolest byla hrozná. Pan doktor B. Vrbenský měl co dělat, aby mi ruce vyléčil. Hrůza pomyslet, jak by to bývalo dopadlo, kdyby v tu dobu nebyl pan pplk. Svoboda zrovna doma.

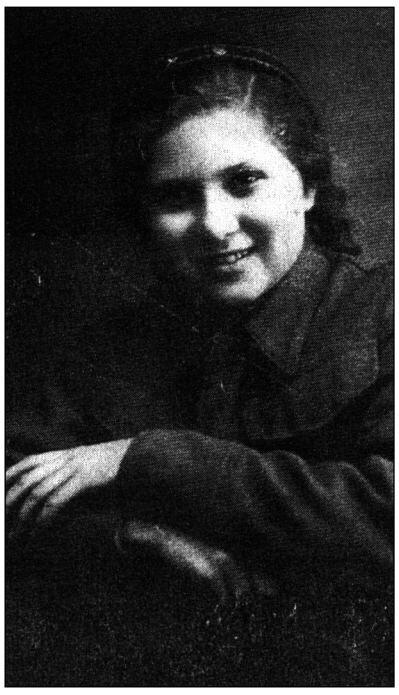

Věra Holuběva - Biněvská ve 13 letech v Buzuluku

A tak celý život vzpomínám s láskou a vděčností na tohoto nádherného člověka a nenechám ho hanit a urážet. Od nikoho!

Měla jsem velké štěstí, že jsem mohla denně v Buzuluku vidět tak skvělého člověka, opravdového vlastence, hrdinu Ludvíka Svobodu. Když jsem ho viděla poprvé, působil na mne, dvanáctiletou holku, svou důstojností, statečností. V prvním momentu mi připadal jako dobrotivý kouzelník s opravdově stříbrnými vlasy, které mu přidávaly na kouzlu. Oči mu svítily výjimečnou vlídností, což svědčilo o jeho mimořádné lidskosti. Vyznačoval se uměním zahřát každého člověka nejen slovem, ale i otcovsky starostlivým činem. Ať měl na srdci cokoliv, neviděla jsem ho nikdy rozčileného, smutného, nebo nafoukaného.

Můj názor se ztotožňoval s názorem mé sestry Vandy Biněvské (1925), snajperky v bojích o Sokolovo, účastnici SNP, která jej znala jako velitele. Říkala, že při tom všem uměl být přísným, náročným, ale i pozorným ke každému vojákovi. V soukromém rozhovoru je nazýval křestními jmény, znal jejich osudy a starosti. Zvláště pozorný byl k ženám, byl velice galantní, nezáleželo, jaké postavení žena měla.

Jeho velkou zásluhou byla organizace pomoci přijíždějícím rodinám. Pan pplk.. Svoboda se postaral o to, aby o československé rodiny pečoval sociální referát pod patronací Červeného kříže při československé vojenské jednotce. Vzorně bylo postaráno o československé děti, což nebylo v těžkých válečných časech jednoduché. Z vojenského sukna byly ušity pro každé dítě šaty na míru, přesně jako vojenská uniforma bez výložek a děvčata obdržela pěkné tmavomodré čepičky s třemi zlatými hvězdičkami.

Kromě toho byl organizován dětský letní tábor. Byli jsme v něm i s bratříčkem Mirkem také. Měli jsme tam výbornou paní učitelku Šutovou, která nás učila správně mluvit česky, české písničky, hry, tance, básně. Připravovali jsme dětské besídky, zvali rodiče, hosty.

Nejčastějším hostem byl plk. Ludvík Svoboda, i když byl velmi zatížený, vždy si našel čas přijmout naše pozvání.

S vážností poslouchal, chválil, dával nějaké rady, nebo si dělal poznámky. Byli jsme pyšní na jeho účast v našem životě. Tak si ho pamatují děti z Buzuluku a všichni, kdo ho znali v těžké válečné době.

Proč chtěly děti bojovat

Než jsme přišli do Buzuluku, bydleli jsme na nádraží stanice Koltuvanka. Tam stavěly sanitní vlaky, přepravující raněné vojáky do zázemí. My děti jsme jim nosily horkou vodu na čaj a z lesa ostružiny.

Vojáci vyprávěli o zvěrstvech, která páchala vojska SS na civilních obyvatelích, o vypálených vesnicích a zabitých dětech. Proto jsme my děti chtěly jít bojovat, chtěly jsme pomstít naše vrstevníky, naše kamarády. Nebyla jsem výjimkou, proto jsem tak často prosila Ludvíka Svobodu, aby mě vzal do armády.

Jiří Šlitr alias Ďábel z Vinohrad

Jiří Šlitr se narodil 15. února 1924 v Zálesní Lhotě u Vrchlabí v rodině učitele, odkud se rodina později přestěhovala do blízké Dolní Branné. Svého času jsem se potkával s panem Václavem Mejvaldem, který si na spolužáka Jirku nostalgicky zavzpomínal, když v dolnobranské obecné škole spolu seděli v jedné lavici a v předmětech získávali informace nejenom od učitele, ale Jiří Václavovi něco nakreslil (už tehdy v této disciplíně vynikal) a obráceně zase Václav ho v lecčems poučil v počtech. Jinak není divu, že Šlitr zdědil po rodičích nadání jak k hudbě (od maminky se naučil hrát na klavír), tak i od tatínka, jenž byl profesorem kreslení a naučil ho malovat.

Rodina se následně přestěhovala do Rychnova nad Kněžnou, kde Šlitr v době války (v r. 1943) dostudoval gymnázium a určitou dobu pracoval v továrně Porkert svého strýce ve Skuhrově n. B. (železárna, vyrábějící masové strojky), aby unikl před totálním nasazení v říši. Když jsem v roce 2016 navštívil mého kolegu pana Jaroslava Ehla, dlouholetého ředitele školy a předsedy Smíšeného sboru českého učitelstva v Hradci Králové (ve kterém jsem rovněž 12 let zpíval) u příležitosti jeho 95. narozenin, tak opět vzpomínky na J. Šlitra nebraly konce. Nejenom ve Skuhrově, ale hlavně v Rychnově se tehdy Šlitr projevoval jako výborný sportovec – lyžoval, plaval a skákal z můstku na plovárně, byl dobrým atletem atd., ale nezkazil také žádnou zábavu při harmonice, kytaře a zpěvu ve společnosti mladých lidí (uměl zahrát na kterýkoliv hudební nástroj) a komukoliv dokázal vytvořit jeho portrét. Byl takovou osvětovou duší a hlavně kamarádem, vysvětluje Jarka Ehl. J. Šlitr na přání otce vystudoval právnickou fakultu UK, byť tedy tuto profesi vykonával pouze v hereckých rolích.

Na začátku 50. let se seznámil v Pavlem Koptou, který jej dostal na Barrandov, kde Šlitr hrál na piano, seznámil se zde s Miroslavem Horníčkem a začal dělat hudební doprovody k jeho pořadům Humor není pro legraci nebo Člověk mezi lidmi. Šlitr také hudebně spolupracoval se začínajícím režisérem V. Svitáčkem na jeho snímcích. Intenzivně se věnoval kreslení hlavně pražských motivů, první výstavu měl již v roce 1957 (a pak ještě pětkrát), poslední v roce 1969. Byl členem Laterny Magiky, se kterou jezdil často do zahraničí. Konferenciérkou Laterny byla i Sylva Daníčková, která se stala jeho dlouholetou přítelkyní. Alfréd Radok jej pozval s Laternou na Světovou výstavu EXPO 58 do Bruselu, kde se u klavíru střídal s R. Roklem. Zajímavou částí naší expozice bylo Živé sklo a Finále, ke kterým se Šlitr hudebně vyjadřoval a mimo to vystavoval na EXPu i své kresby.

Pavel Kopta seznámil Šlitra v Redutě též s Jiřím Suchým. Spolupráce se pozvolna rozvíjela a postupně nabírala obrátky. Nejprve se spolu objevili v televizním silvestrovském pořadu Takový je život a Vesnická romance, kde odzpívali píseň Potkal potkan potkana. Když v roce 1959 založil J. Suchý s F. Havlíkem nové divadlo Semafor (SEdm MAlých FORem), tak bylo, dá se říci, zahájeno období působení J. Šlitra v divadle, a sice hrou Člověk z půdy. Šlitr se začal věnovat pouze psaní písní, jako herec se objevil až v roce 1962 v Jonášovi a tinglu tanglu, takže ze skladatelského týmu S+Š se stala i dvojice herecká. Na deskách v té době zazněly duety Chybí mi ta jistota a Tu krásu nelze popsat slovy.

V roce 1963 se Šlitr spolu se Suchým objevil i ve filmech Bylo nás deset a Kdyby tisíc klarinetů. V roce 1965 složil Jazzovou operetu Dobře placená procházka, která se po letech (až v roce 2007) dostala na prkna ND.

V roce 1966 hrál Šlitr v Ďáblovi z Vinohrad, což byl vlastně jeho sólový recitál po dočasném rozdělení této komické dvojice. Odtud pochází známý hit Co jsem měl dnes k obědu. Hra se skládá převážně z písniček, ze začátku je několik Šlitrových monologů o různých živelních katastrofách, které mohou přijít na divadlo. V druhé půlce hry k dalším hercům vstupuje na jeviště několik dívek, mezi nimi v obnovené premiéře (1968) Naďa Urbánková, Miluška Voborníková a Zuzana Burianová - to už hrál Šlitr spolu se Suchým, vystupoval orchestr Milana Dvořáka a autor se sám doprovázel na klavír.

Jiří Šlitr napsal stovky písniček, které patří do zlatého fondu popmusic (Tulipán, Krajina posedlá tmou, Oči sněhem zaváté, Babetta, Včera neděle byla a další). Nakreslil tisíce obrázků, zejména portrétů a karikatur, motivů z městských ulic, jazzových hudebníků a vystavoval na různých světových výstavách.

Letošního 26. prosince uplyne již dlouhých 50 let, kdy umělec zemřel nešťastnou náhodou unikajícím svítiplynem v ateliéru na Václavském náměstí v Praze. Byla to rána, která zasáhla nejen jeho přátele, ale celou republiku. Tehdy vlastně skončila první etapa slavné éry Semaforu.

MILOSLAV SAMEK

Statečná dcera otce

V době, kdy si připomínáme 124. výročí narození armádního generála a prezidenta Československé socialistické republiky Ludvíka Svobody (nar. 25. 11. 1895), připojíme i blahopřání k 94. narozeninám jeho dcery, Ing. Zoe Svobodové CSc., profesorky ekonomie. Paní Zoe Klusáková – Svobodová, se narodila 4. 12. 1925 v Užhorodě škpt. Ludvíku Svobodovi a jeho manželce Ireně rozené Stratilové. Vyrůstala spolu se starším bratrem Miroslavem, který se narodil 15. května 1924.

Jako většina dětí důstojníků vystřídala několik obecných škol – v Užhorodě, Uherském Brodě, v Hranicích a Kroměříži. Studium na gymnáziu přerušila válka.

Rodinná pohoda byla pomalu narušována narůstajícím ohrožením republiky.

Válka v Habeši, obdiv dětí k habešskému lidu, který téměř s holýma rukama šel proti po zuby ozbrojeným Mussoliniho italským fašistickým vojákům, potom Španělsko, pak nové slovo – henleinovci, to všechno formovalo vlastenecké cítění sourozenců. Oba byli v Sokole a junáky. Oba chápali, že tatínek je profesionální voják jehož úkolem je bránit vlast a bude muset jít do boje.

Neměl již tolik času se jim věnovat, většinu dne pobýval v kasárnách. Maminka chodila do kurzů pro zdravotní sestry.

Válka

Přišel rok 1938, mobilizace, Mnichov. Následoval 15. březen 1939 – okupace. Němečtí vojáci vzbuzovali odpor, nenávist, naháněli strach. „Zrání naší generace, tehdy dětí a mládeže, se začalo všeobecně urychlovat. Začalo období plné dramatických událostí. Skončilo naše dětství, sotva jsme odrostli dětským střevíčkům a doba chtěla od nás, abychom byli dospělí“, vzpomíná paní Zoe.

O dalších válečných osudech, o hrdinství, střádání, smrti jejích nejdražších, přineseme v příštím čísle. NATAŠA WEBEROVÁ

Stránku 6 připravila a redigovala Nataša Weberová

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Demontáž České republiky?

(Dokončení ze s. 1)

Řítíme se k zániku

Když k těmto postojům některých Čechů připočteme naprostou nekoncepčnost naší zahraniční politiky, pak nastává vážná obava, kam se to jako stát řítíme – do vlastního zániku? Určité indicie zde jsou – např. značně redukovaný národní zlatý poklad: Když jsme se rozešli s našimi bratry Slováky, tak jsme měli okolo šedesáti tun zlata a Slovenská republika necelých čtyřicet tun zlata. Zatímco Slováci tento objem zlatých zásob udrželi, my jsme s prodejem zlata vyrovnávali státní rozpočet a dnes snad máme pouhou ostudnou šestinu. Druhý důvod – vlastní iniciativou jsme se silně zavázali do německého područí ekonomicky. Být součástí Evropy, která bude vzájemně úzce obchodně provázána – to je v pořádku, ale naše ekonomická závislost pouze na jedné zemi není zrovna rozumná, když si uvědomujeme současný ekonomický pokles v Německu a trneme, zda se u nás tento trend také neprojeví. Pochopitelně, že se nás dotkne – je to jen záležitost nedlouhého času.

Na internetu byla šířena zpráva, že Německo schválilo „Nedotknutelnost“ Benešových dekretů. Mediální kachna? A není tomu náhodou právě naopak? Beneše, Němci od doby 1. republiky nikdy neměli rádi a to platí až do současnosti. Beneše nám Německo mohlo jen závidět, protože to byl vynikající diplomat mezinárodně uznávaný s vysokou autoritou na úrovni bývalých spojených národů. Byl to politik, který správně předvídal cíle nacistického Německa a dokonce před svou smrtí prohlášením k národu varoval před možným poválečným vývojem počínaje slovy …Němci nám nedají pokoj,… budou své revanšistické plány opět připravovat… a porovnáme-li německé již provedené kroky vůči naší zemi, musíme Benešovi dát opět za pravdu.

Pro Německo jsme nejslabší článek

Německo se vykrucovalo, jak to šlo, a podepsalo mírovou smlouvu o ukončení války až v roce 1999. Tak dlouho! To mělo několik zásadních důvodů: Na Německo jako poraženou zemi v rámci 2. světové války byly vznášeny územní nároky sousedních zemí a oprávněné reparační nároky za škody způsobené válkou, kterou vyprovokovalo. O reparacích bylo rozhodnuto na Pařížské konferenci v srpnu 1945, územní požadavky byly odehrány Němci hodně časově dozadu tvrzením, že Německo není jeden stát a že nikdo z dřívějších německých útvarů (bývalých okupačních zón) není na takové celoněmecké úrovni, aby měl právo německý stát zastupovat. Územní požadavky dnes uplatňovat po 54 letech – je víc než pozdě. Ale reparační nároky (které také byly součástí trestu za to, že Německo se na válku připravovalo a nakonec ji rozpoutalo) na základě této zmíněné Pařížské konference, platí stále. A má se Německo ke snaze tyto závazky platit? – nemá. A dovolí si jednotlivé země válkou poškozené tyto nároky uplatňovat – také ne. (Pouze se hlasitě ozývají jen Řekové.) Takže Německu se podařilo územní nároky a reparace úspěšně zlikvidovat podpisem mírové smlouvy po skončení války až po 50 letech. Německo nás ze svého okolí považuje za nejslabší článek a provádí cíleně v náš neprospěch postupně další kroky:

Diplomatické chyby

1. Náš divoký odsun Němců na konci války byl z jejich pohledu spojen s řádným odsunem řízeným vládou ČSR a kontrolovaný mezinárodními komisemi. Odsunu – divokému a řízenému – byl na hlavu nasazen chomout toho divokého odsunu a nakonec transfer byl z německé iniciativy přejmenován na „vyhnání“ a včleněn do Česko-německé deklarace z roku 1997, kterou naši představitelé podepsali. To, že divoký odsun vznikl spontánně po skončení války a nebyl nikdy naší vládou řízen, byl důsledkem toho, že vláda, která vznikla před koncem války v Košicích a nemohla řádně fungovat před začátkem léta 1945, nemohla zasáhnout hned po skončení války, to je skutečnost. Pokud se divoký odsun srovnává s vyhnáním Čechů z českého pohraničí – pak je třeba si uvědomit, že vyhnání Čechů bylo organizováno z Berlína nacistickou vládou – a to je nesrovnatelný rozdíl s osobními soukromými odplatami za životy a válečná příkoří. Tím, že oba rozdílné druhy odsunu byly německou stranou spojeny v jeden odsun a přejmenován na vyhnání a my jsme to připustili a podepsali, byla naše diplomatická chyba. A nebyla vůči Německu jediná:

Rozhodnutí o transferu padlo ve Velké Británii

2. Všichni odsunutí Němci z východní Evropy představovali množství 5 milionů z Polska, 3 miliony z ČSR a 1 milion z Maďarska. Těchto devět milionů německých minorit bylo Němci záměrně hozeno do jednoho pytle a nazváno vyhnanými sudetskými Němci a tato mezinárodní záležitost byla německou stranou takto zúžena na problém pouze mezi ČR a Německem. Mezinárodní charakter se vytratil – záměrně (další česká diplomatická chyba). A dál – německá strana s pomocí současných českých kolaborantů tlačí na naši vládu, abychom se za tento přečin omluvili. To, že rozhodnutí o transferu (česky přesídlení) padlo v Británii v r. 1942 a bylo organizačně řešeno také na již zmíněné Pařížské konferenci v r. 1945 – je stále zdůrazňováno z německé strany jako náš čin nelidského zacházení a hned uplatňují majetkové nároky za zanechaný osobní i národní majetek. A naši představitelé na požadavky pomalu slyší a nevědí, že na konferenci bylo rozhodnuto, že zanechané majetky na území států poškozených válkou jsou jen částečnou náhradou za poškození státu válkou jako součást trestu a to bez odečtu z reparačních povinností. Toto potvrdil koncem minulého století i prof. Dr. Georgie E. Glos J.S.D. – expert na mezinárodní právo USA s dovětkem,… že Češi si nechají cokoli od Němců namluvit a budou nakonec jednat proti vlastním zájmům. Toto je další česká diplomatická chyba.

Dienstbierova chyba

3. A největší diplomatická chyba – a to od Jiřího Dienstbiera staršího – byla záležitost obhájení našich státních hranic sousedících s Německem. Když se konala Mezinárodní konference v r. 1990 ve formátu 4 + 2 se stanovením podmínek pro sloučení dvou německých států, tak si prosadili Poláci současnou hranici mezi Polskem a Německem jako definitivní a Německo ji uznává. Dienstbier se jednání nezúčastnil jako ministr zahraničních věcí, ani za sebe nikoho z MZV nepověřil zastupováním, a proto z německé strany naše hranice je značena pouze jako zemská a nikoliv státní. Mnichovská dohoda je z německé strany vnímána jako nulitní – jak dlouho? A kdo se naší suverenity zastane, v případě, že by toto území chtěli připojit ke svému státu? Takto ty naše diplomatické chyby a nekoncepčnost v zahraniční politice zapadá do záměrů Německa nebo je to úmysl a nebo to je náhoda?

Našinci, donucení prchat v roce 1938 z nacisty zabraného pohraničí do nitra republiky. *FOTO - Wikipedie*

Propojení s landsmanšaftem

Při nedávných shromážděních vyvolaných několika studenty spolku Milion chvilek pro demokracii - se snahou nedemokraticky zasáhnout do výsledku demokratických voleb, aby „ulice“ měla právo svrhnout současnou vlád, nebo alespoň trojici našich politiků – viz snaha odstranit za každou cenu Marii Benešovou, premiéra Andreje Babiše a prezidenta Miloše Zemana – to v naší historii nemá obdobu. A pak se zjistí, že české bezpečnostní složky doložily důležitou věc – propojení těchto několika lidí – studentů vedených Mikulášem Minářem – se Sudetoněmeckým landsmanšaftem a jeho lobby v naší republice. A tato neziskovka – toto propojení se samo přímo potvrzuje. Není to zasahování přesahující míru únosnosti do záležitostí dnes snad ještě suverénního státu ČR? Spolek Milion chvilek byl vydatně ze zahraničí sponzorován finančně, jeho představitelé se zúčastnili sudetoněmeckého školení v Mariánských Lázních (duben 2017) s tématem „jak zlikvidovat nacionalismus v ČR“? V naší zemi je narušen pocit národní hrdosti, kterou dovedeme projevit jen když vyhrajeme mistrovství světa v hokeji, a to potrvá jen pár dní. Jakýpak český nacionalismus, který by z národní hrdosti měl pramenit?

A další součást tohoto školení – aby naše vláda dobrovolně zrušila Benešovy dekrety. (Jen si vzpomínám, jak v předchozí vládě Jiří Dienstbier mladší, ministr bez portfolia, přišel na vládu po nástupu do této funkce s myšlenkou… jaké výjimky pro ČR ke vstupu do EU – a požadoval zrušit Benešovy dekrety. Inu, jablko nepadá daleko od stromu…) Opět to zapadá do předem připraveného scénáře z německé strany.

Požadavky v rozporu s Pařížskou konferencí

A hned přicházejí majetkové požadavky sudetských Němců. Jsou v rozporu s Pařížskou konferencí v r. 1945 a v rozporu s jednoznačným postojem od Georgi E. Glose. A přesto se předkládají – (vždyť B. Posselt tvrdí, že i kapka po kapce do kamene důlek vyhloubí). Vysídlenci mají své sepsané požadavky na kilometry čtvereční české půdy, počet průmyslových podniků, přehrad a elektráren, jejich jsou prý tři univerzity včetně Karlovy, další požadavky na německé školy, kulturní památky, zámky, kláštery… zůstane nám vůbec něco v ČR tak české? (Byli to čeští Němci, kteří měli před vyhlášením protektorátu a před tím, před záborem našeho pohraničí, pečlivě zpracované seznamy levicových politiků, kteří po vzniku protektorátu šli hned do koncentráků.) Takto svědomitě mají zpracované i požadavky na demontáž naší republiky.

A teď si představte případ Walderode – jednoznačně podporovatele německého nacismu. A nedopatřením českých úřadů bylo vráceno české občanství jeho potomkovi a následně soudy přidělily nárok na majetky oprávněně odebrané po válce na základě prezidentských dekretů…? Další příklad prolomení prezidentských dekretů.

Zmíněné školení v Mariánských Lázních mělo další důležité cíle: rozbít vlastenecké organizace (a nesouvisí urážky a tlaky právě na ČSBS s tímto programem?). Postupně upravovat dějiny a to i ve školních učebnicích (např. potlačením významu východní fronty a zneuctění Rudé armády, že se jednalo o okupační a nikoliv osvobozeneckou armádu, opomíjení našich historických kořenů – českých národních buditelů). A přijde snaha přimět českou vládu, aby „DOBROVOLNĚ“ zrušila tzv. Benešovy dekrety.

Jsou známá konkrétní jména lidí, kteří se školení v Mariánských lázních zúčastnili – a kupodivu figurují ve vedoucích pozicích Milionu chvilek. Náhoda? (Ondřej Matějka, Praha, historik a terapeut; Libor Rouček, Kladno, bývalý místopředseda Evropského parlamentu; Zdeněk Papoušek, Brno, učitel a t. č. senátor za KDU-ČSL; Kateřina Kabátová, Praha, ekonom.) Byli školeni sudetoněmeckým ideologem Tillmanem Asmusem Fischerem v Mariánských Lázních v dubnu 2017, dnes jsou to signatáři podporující demonstrace Milionu chvilek. Jedná se o téhož Fischera, který zpracoval Plán na demontáž ČR. Tak až z těchto pramenů vychází vlna vzdmutí „českého lidu“ na pražských shromaždištích…

Snaha o likvidaci A. Babiše, která se částečně povedla již v r. 2017, byla řízena z Lidového domu a podporována mediálním domem Zdeňka Bakaly. Podpora přicházela i z Německa. Proč? Babiš totiž představuje se svým Agrofertem překážku pro navrácení německých pozemků. Proto tyto snahy o navracení půdy – jejich domoviny, požadují bývalí transferovaní Němci v rámci jejich bývalé české menšiny. Proto je Čapí hnízdo středem pozornosti po celou dobu, co je ve funkci předsedy vlády Babiš. Proto je snaha rozbít Agrofert. Proto je zřejmá v ČR snaha přetínat kořeny našeho národa – pozměňováním jasných historických skutečností, jsou připravovány úpravy dějepisu na základních školách, které se budou více podobat učebnicím dějepisu za protektorátu.

Drzost pohrobků nacistů

A na to vše se budeme jen pasivně dívat a kroutit hlavami? České vlastenectví není přece neexistující český nacionalismus, který se na západě uměle vyrábí… Musíme těmto snahám dát rozhodné NE! Drzé požadavky sudetoněmeckých pohrobků nacistů na revizi výsledků Německem vyvolané 2. světové války jsou podporovány vládou SRN. Kancléřka Merkelová prohlásila, že „Pro odsun německé menšiny z ČSR nejsou politické ani morální důvody.“ Rozvracení ČSR sudeťáky a následná německá okupace s 360 000 zavražděnými Čechoslováky kancléřce nestačí?

JAROSLAV BUKOVSKÝ, ČSBS PLZEŇ

Stranu 7 připravil a redigoval Jan Jelínek

LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA

MEDIÁLNÍ FÓRUM – 2019: Svoboda žurnalistiky v kontextu práv člověka, nových technologií a mezinárodní informační bezpečnosti

Koncem loňského listopadu se v Praze konalo třídenní zasedání Média fórum 2019, jehož mottem bylo „Svoboda žurnalistiky v kontextu lidských práv, nových technologií a mezinárodní informační bezpečnost“. Fóra se účastnili novináři, mediální odborníci, diplomaté i právníci z více než 20 států světa. Akci pořádal časopis „Mezinárodní život“ (Rusko) ve spolupráci s časopisem „Mezinárodní diplomacie“ (Rakousko) a časopisem „Mezinárodní vztahy“ (Bulharsko).

Pod záštitou velvyslance Ruské federace v ČR Alexandra Zmejevského

Témata prvního dne - západní liberalismus, sociální hodnoty, migrace a hypertolerance. Bylo zkonstatováno, že model západního liberalismu se přežil a je nutné formovat nové ideje a koncepty. Doslova bylo řečeno, že dnes jsme svědky úpadku světového řádu zaměřeného na Západ. USA odchází z Evropy a Evropa se proto musí stát silným hráčem na mezinárodním poli. Byla vzpomenuta myšlenka „velké Evropy“, která se nachází mezi třemi oceány – Atlantickým, Severním ledovým a Tichým neboli od Lisabonu po Vladivostok. Dnešní liberalismus jako nadnárodní lobby má zájem jenom o peníze, a jeho hlavním cílem je potlačení obchodní konkurence. Naše společnost je udržována v permanentním strachu a řízeném chaosu díky profesionálnímu brandingu a marketingovým firmám. Hypertolerance jako choroba šířící se skrze struktury států a světových organizací. Postihla většinu politiků, novinářů, úředníků, ale i běžných občanů.

Den druhý – suverenita, role korporátních médií, nová a tradiční média, sociální sítě. Vyslechli jsme vystoupení o tom, jak se překrucovala fakta při zveřejňování počtu obětí válek na Balkáně. O tom, jak stále méně, ale o to větších společností ovládá mediální trh. Že ve 21. století už není tak důležité ověřování zpráv z více zdrojů a potom se velice jednoduše sám zdroj může stát falešným. Tím pádem dochází k různým politickým informačním válkám, jejichž hlavní obětí se stává pravda. Novináři jsou postupně vytlačováni blogery. Fenomén GAFA (google, apple, facebook, amazon), nadnárodní technologické společnosti začínají postupně ovládat mediální trh a zřejmě porušují svobodu slova. Lépe řečeno nedávají prostor druhému názoru, jinému pohledu na věc. Odpovědné státy tuto hrozbu pochopily a snaží se ji řešit.

Závěrečný den- umělá inteligence a nové technologie, bezpečnost v kyberprostoru, internet a radikalizace mládeže. Termín umělá inteligence je v poslední době často zmiňován v souvislosti s armádou. Opravdu lidstvo předá otázku své bezpečnosti do „rukou“ umělého mozku? Je na to lidstvo připraveno? A ten mozek? Zcela jasně otázky spojené s pokračováním nebo, chcete-li, se zánikem současné civilizace. Zazněl názor, že války se rodí v hlavách a v těch samých hlavách by měly i končit. Náš svět byl původně o síle práva a bohužel se postupně zvrhává v právo síly. Na internetu je až 95 % uživatelů vystaveno pokusům o manipulaci. Radikalizace mládeže dnes probíhá zcela opačně než dříve. Nejedná se o aktivní radikalizaci, ale o pasivní. Kdy hlavním úkolem není vyvolat v dotyčném touhu po uskutečnění teroristického útoku, ale vyvolat v něm pocit sounáležitosti s danou myšlenkou nebo skupinou, vyvolat v něm pocit tolerování daného problému a pocit, že stát (svět) se v této věci chová nekompetentně. Což vede k tomu, že takto zmanipulovaný jedinec potom sám začne vyhledávat tyto radikální skupiny a sám aktivně jednat.

Je hezké a symbolické, že po prvním ročníku, který se minulý rok konal v Bratislavě, se tato akce udála v Praze, protože jde o významnou událost. Bohužel hlavní média a televizní kanály tuto akci zcela ignorovala.

Mediální fórum

Tohoto Mediafóra jsme se z naší redakce Slovanské vzájemnosti zúčastnili dva redaktoři – Nataša Weberová a Miroslav Havlík.

Můžeme s klidným svědomím prohlásit, že tato akce byla vedena s naprostou profesionalitou a byla pro nás velkým přínosem. V příštím čísle předložíme našim čtenářům některé příspěvky diskuzní, které zazněly z úst zahraničních účastníků fóra. Je nad čím přemýšlet a ten boj tak honem neskončí. O tom nás na závěr Mediafóra přesvědčila svým „diskuzním příspěvkem“ Petra Procházková, který nakonec dosáhl takových dimenzí, až skončil fackou. Facka dopadla na tvář Vladimíru Frantovi, který ji při jejím výkonu natáčel (podrobnosti jsou na internetu).

I tohle bylo přínosem a poučením. Té ženě novinářská etika nic neříká, a takový člověk nemá mezi novináři co pohledávat.

MIROSLAV HAVLÍK,
NATAŠA WEBEROVÁ

Vzpomínka na armádního generála a prezidenta Ludvíka Svobodu

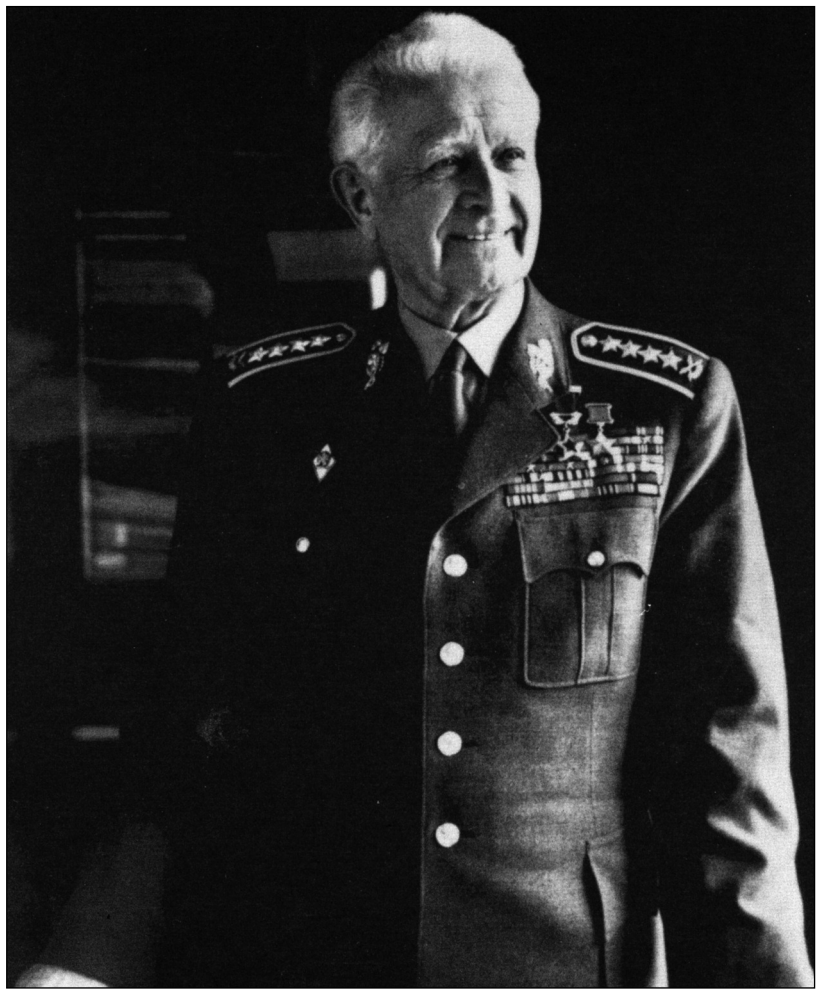

Již tradičně jsme se setkali k uctění památky bývalého velitele 1. československého armádního sboru v SSSR a prezidenta Československé republiky armádního generála Ludvíka Svobody u příležitosti 124 výročí jeho narození. Na toto setkání nás pozvala Společnost Ludvíka Svobody, zapsaný spolek, spolu s krajem Vysočina, obcí Hroznatín, obcí Rudíkov, 22. vrtulníkovou základnou Sedlec, Československou obcí legionářskou, Českým svazem bojovníků za svobodu, Klubem českého pohraničí, Masarykovsko-Baťovskou akademií, Klubem přímých potomků zahraničního odboje a Klubem českých turistů Vysočina- Trnava. Tradiční setkání se konalo u pamětního kamene před rodným domem generála Ludvíka Svobody v Hroznatíně v sobotu 23. listopadu 2019 od 11:30 hodin s programem – nástup vlajkonošů a čestné stráže; slovenská a česká hymna; zahájení slavnostního aktu; položení květů k pamětnímu kameni; pozdravné projevy; uctění válečných obětí. Následně přátelské setkání ve výstavním prostoru rodného domu. Přítomna byla i dcera Ludvíka Svobody Zoe Svobodová - Klusáková s rodinou. Nikdy nesmíme zapomenout na utrpení a neštěstí, které přinesla 2. světová válka. Nesmíme zapomínat na ty, kdo se proti tomuto zlu postavili a dovedli svůj boj až do vítězného konce. Ludvík Svoboda žije v našich srdcích stále. Čest jeho památce.

NATAŠA WEBEROVÁ

Mordkomando v akci

Pokračování z minulého čísla. Další ukázka fašistické zrůdnosti

2. 8. 1941

2:00 – Odjezd kolony do Bialawitze – pátrání po osobách, která za komunistické nepokoje byli odpovědni.

3:00 – Začátek bojového postavení.

3:45 – Úderné nasazení do akce. Útvar šel rozdělen po obou stranách silnice.

Popsané osoby měly být zajaty.

Po zatčení následovalo převedení do zajateckého sběrného tábora v Bialovici.

Všechny zatčené osoby (25) byly vinny a byly s 22 dalšími obviněnými exekučně zvláštním 3. komandem zastřeleny. Mezi zastřelenými byly 4 ženy.

12:20 – Nástup komanda pod vedením strážmistra Breye do ubykací.

13:20 – Vrchní strážmistr Gaier obdržel od komandatury – mjr. Nagela – zvláštní rozkaz k provedení zvláštní akce proti osobám, které jsou vinny na komunistických nepokojích.

Zvláštní oddíl v síle 1/9 si vedl úspěšně a zatkl 4 obžalované.

21:30 – Návrat zvláštního oddílu do ubykací Czerlonka.

3. 8. 1941

Oddechový den. Seřízení jízdních kol a úprava zbraní. Čištění všech částí oděvů.

15:00 – Obsazení všech obranných bodů strážným komandem (vystřídání 1. oddílu).

Obsazení bylo následující:

Obranný bod Czichowska 1/9

Masiewo I	¼
Skulowo	1/5
Olšovka	1/5

16:00 – Vykládání zavazadel.

21:00 – Příjemné společné posezení při táborovém ohni.

4. 8. 1941

7:00 – Odjezd oddílu k nakládání do Bialovici.

8:00 – Příchod na nové ubytovny. Oddíl byl ubytován v dřívějších ubytovnách 1. oddílu a do baráků místní komandatury převelen. Během dne jsme zařizovali nová obydlí.

8. 8. 1941

2:00 – Odjezd kolony do Czadzielu 14 km východně Bialovizy k zatčení 20tičlenné bandy. Zatčení probíhalo na základě udání jednoho obyvatele vesnice. Osoby byly přetransportovány k likvidaci do Bialovici. V průběhu exekuce se pokusil jeden zatčený o útěk. Okamžitě sestavená jednotka pro noční průzkum zůstala bez úspěchu.

13. 8. 1941

Východně Bialovici v prostoru Suchopol se na pokyn okresního náčelníka Bušana uskutečnila akce, která měla za úkol vyhledat členy ozbrojené bandy. Oddíl byl dán k podpoře armády. Prohledání se uskutečnilo v místech Krasník, Halý, Heleny, Nepamucenovka a Brzy-Kolowie. Akce byla bezúspěšná, protože začala velmi opožděně (v 11:30). Přes počáteční bezúspěšnost se pokračovalo. Povel k ukončení dal velitel pluku plukovník von Plewe.

14. 8. 1941

Akce proti Židům v Marewka-Mala. 259 žen a 162 dětí byly přesídleny do Kobrynu. 285 Židů bylo zastřeleno.

Během akce byl 1 Polák, který plundroval, zastřelen.

18:00 – Kapitán Podleš přišel do Bialovici a provedl některé změny, protože se blížilo vystřídání s oddílem 323 v Kotnisu.

21:00 – Příjemné společné posezení při táborovém ohni. Čepovalo se pivo.

16. 8. 1941

Jízda lesní drahou k prohlídce Bialovického pralesa. Tato jízda za zářícího slunce dala mužstvu příležitost k zamyšlení a ukázala na odvážnost našich lidí při vyhledávacích akcích v podmínkách Bialovického pralesa.

Autor Josef Pašek,
vybrala Nataša Weberová

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 238/2020, cena 10 Kč.
Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.
Vydavatel: Slovanský výbor ČR.
Redakční radu řídí: Jan Minář.
Členové rady: Eva Holečková, Zdeněk Hoření, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec, Julie Masopustová a Nataša Weberová.
Distribuci vede Alena Grospičová.
Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel./fax: 222 897 261, 607 715 152, internetová adresa: www.slovanskyvyborcr.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).
Adresa e-mail: slovanvyborcr@volny.cz.
Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.
Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvku.
Uzávěrka čísla dne 17. 12. 2019.
Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.

Stranu 8 připravila a redigovala Nataša Weberová